

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7521203520
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7521203520.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Jany Dudíkovej v spore žalobkyne A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom A. C., D. XXX/X, zastúpenej Občianske združenie Právna pomoc poškodeným, so sídlom v Lipanoch, Janka Kráľa 12, IČO: 50 951 947, za ktoré koná štatutár E. E. F., proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o určenie bezúročnosti úveru, o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 20Csp/408/2021-136 zo dňa 24. novembra 2022 v spojení s dopĺňacím rozsudkom sp. zn. 20Csp/408/2021-144 zo dňa 13. decembra 2022

rozhodol:

- P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch pod č. I. až III.
- O d m i e t a odvolanie proti výroku pod č. IV. dopĺňacieho rozsudku.
- P r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice – okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkami označenými v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Súd určuje, že úver poskytnutý žalobkyni na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 17336 - 73299 zo dňa 28.06.2013, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 2.268 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

IV. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa (viď hore označený dopĺňací rozsudok).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého zo zmluvy o revolvingovom úvere, titulom bezdôvodného obohatenia žiadala zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 1.768,00 eur a titulom primeraného finančného zadosťučinenia na sumu 1.584,00 eur. V žalobe uviedla, že so žalovaným uzavrela zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1.400 eur, ktorý sa zaviazala splácať v pravidelných 48. mesačných splátkach po 66,00 eur, a teda spolu s odmenou mala žalovanému vrátiť celkom sumu 3.168 eur. Žalobkyňa tieto finančné prostriedky použila na súkromné účely. Mala za to, že zmluva neobsahuje povinne obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f/, g/, j/, k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho je takto poskytnutý úver bezúročný v zmysle § 11 ods. 1 písm.

b/ cit. zákona. Namietala neprimeranosť výšky odplaty v rozpore priamo so zákonom i dobrými mravmi. Uviedla, že v zmluve absentuje údaj o RPMN. K uplatnenému nároku z bezdôvodného obohatenia uviedla, že úver preplatila o sumu 1 768 eur, keďže žalovaný má nárok len na zaplatenie istiny vo výške 1.400,00 eur, pričom žalobkyňa uhradila celkom sumu 3 168 eur. Nárok na finančné zadost'učinenie si nárokuje poukazujúc na splnenie podmienok podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorého výšku zadost'učinenia určila na základe faktúry od žalovaného, ktorý jej chcel dať zmluvnú pokutu 1.584 eur.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že medzi stranami sporu došlo dňa 28.6.2013 k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere č. 17336 - 73299, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.400,00 eur, ktorý mala splácať v pravidelných 48. mesačných splátkach po 66 eur, spolu s odmenou tak mala žalovanému vrátiť sumu 3.168,00 eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy bol splátkový kalendár, blankozmenka vlastná a dohoda o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa bola v zmluve označená ako A. B., VIP Salón, so sídlom Záhradná 203/2, Slanec, IČO: 41 449 061, zapísaná v Živnostenskom registri Obvodného úradu Košice - okolie, živn. register č.: 806-2920, č. Žo-2004/02807/2/HAN, bankové spojenie Slovenská sporiteľňa, a.s., číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXX. Žalobkyňa sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť, zaplatiť úrok, príslušenstvo a poplatky. Zo žiadosti o úver súd prvej inštancie zistil, že na žalovaným predtlačenom formulári boli rukou vypísané údaje, žiadosť o poskytnutie PROFÍ úveru, žiadateľ B. A., rodné číslo XXXXXX/XXXX, rodinný stav vydatá, kontaktná adresa: D. XXX/X C., identifikačné údaje obchodné meno: A. B., VIP Salón, IČO: 41 449 061, miesto podnikania: Kpt. Nálepku 1358, predmet podnikania Kozmetika, údaje o požadovanom úvere: poskytnutá čiastka 1.400,00 eur, splatnosť úveru 48, výška mesačnej splátky 66 eur, nominálna hodnota pôžičky 3.168,00 eur, účel čerpania úveru nákup mat.. Finančné prostriedky vo výške 1.400,00 eur boli dňa 2.7.2013 žalovaným poukázané na účet žalobkyne, a to na osobné číslo účtu XXXXXXXXXX/XXXX. Za nespornú považoval skutočnosť, že žalobkyňa disponovala aj podnikateľským účtom odlišným od účtu, na ktorý boli poskytnuté finančné prostriedky zo zmluvy o úvere, čo mal súd za preukázané z výpovede žalobkyne a z výpisu z jej osobného účtu z ktorého uskutočňovala prevody na svoj podnikateľský účet C.. Z výpisov z účtu žalobkyne číslo XXXXXXXXXX/XXXX za mesiace júl 2013 a násl. súd zistil, že žalovaný poukázal žalobkyni finančné prostriedky zo zmluvy o úvere na predmetný účet dňa 2.7.2013. Z uvedeného účtu potom žalobkyňa platila platobnou kartou v potravinách, lekárni, čerpacej stanici, vybrala buď výbery v hotovosti alebo vykonávala prevody z účtu na iný účet - svoj podnikateľský účet, ale aj napr. na účet manželovi C. vo výške 500,00 eur s poznámkou A.. Z výpovede žalobkyne tiež zistil, že spotrebovala poskytnuté finančné prostriedky na osobné účely a to predovšetkým na dovolenku v Bulharsku, k čomu priložila aj čestné vyhlásenie, že finančné prostriedky použila na tento účel. Ďalej z výpisu z účtu zistil, že dňa 27.8.2013 uskutočnila výber hotovosti z osobného účtu XXXXXXXXXX/XXXX vo výške 104,83 eur v Bulharsku. Z výpisu z osobného účtu považoval za zrejmé, že tento používala žalobkyňa na súkromné, ale aj na podnikateľské účely. Zo žiadosti a prehľadu splátok úveru zo dňa 17.6.2022 je zrejmé, že žalobkyňa spolu uhradila na predmetný úver sumu vo výške 3.168,00 eur (č. l. 73).

4. Súd prvej inštancie na základe takto zisteného skutkového stavu veci a jeho vyhodnotenia, vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 4, 5, 6, § 54 ods. 1 a 2, § 100, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“).

5. Mal za preukázané, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným dňa zmluvu o revolvingovom úvere, pričom z výpisu z obchodného registra žalovaného vyplýva, že tento má v predmete činnosti okrem iného aj poskytovanie úverom a teda je v postavení dodávateľa podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže uvedenú činnosť vykonáva v rámci svojho podnikania. Vo vzťahu k žalobkyni uviedol, že táto bola v predmetnej zmluve ako dlžník označený A. B., VIP Salón, so sídlom Záhradná 203/2, Slanec, IČO: 41 449 061, a teda bolo podľa súdu prvej inštancie na prvý pohľad zrejmé, že zmluvu neuzatvárala ako spotrebiteľ, ale ako podnikateľ. Dôvodil však, že pred uzavretím zmluvy žalobkyňa podpísala žiadosť o úver, pričom v tejto žiadosti je označená žalobkyňa menom, bydliskom, rodným číslom, ale aj Obchodným menom a IČO-m, v zmluve je uvedené číslo účtu žalobkyne, ktorý je osobným účtom, nie podnikateľským. Zároveň žalobkyňa tvrdila, že zmluvu neuzatvárala ako podnikateľ a že finančné prostriedky potrebovala na dovolenku. Po poskytnutí úveru v rozhodnom období od 2.7.2013 a násl. bolo súdu zrejmé, že žalobkyňa platila platobnou kartou v potravinách, lekárni, čerpacej stanici, vybrala výbery v hotovosti a medzi platbami po poskytnutí úveru sa nachádzal okrem iného aj

prevod na manželov účet na sumu 500,00 eur s poznámkou A. dňa 19.7.2013, ktoré boli použité ako záloha na dovolenku, o čom žalobkyňa vypovedala. Že sa tvrdená dovolenka uskutočnila považoval za zrejme aj z výpisu z účtu za mesiac august 2013, z ktorého je zrejme, že žalobkyňa vyberala hotovosť v Bulharsku dňa 27.8.2013. Súčasne vychádzal aj z prevodov na účte z ktorých bolo zrejme, že si opakovane presúvala finančné prostriedky na podnikateľský účet a že osobný účet tiež používala aj na podnikateľské účely. Skutočnosť, že žalobkyňa bola v čase uzavretia zmluvy držiteľkou podnikateľského oprávnenia podľa súdu prvej inštancie nevylučuje možnosť uzavretia zmluvy v postavení spotrebiteľky a vziať si úver na účel nesúvisiaci s podnikaním (Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I.ÚS 1930/11). Mal za to, že žalobkyňa preukázala použitie peňažných prostriedkov na osobné účely (dovolenku v Bulharsku), o čom svedčí podľa súdu prvej inštancie aj skutočnosť, že finančné prostriedky boli poukázané na osobný účet žalobkyne a nie na podnikateľský, a vzhľadom na rozpor označenia žalobkyne ako dlžníka v žiadosti o úver, kde je označená obchodným menom aj rodným číslom, bolo podľa súdu dôvodné na daný právny vzťah aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, ustanovenia § 52 a nasl. OZ, keďže s poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 OZ je na mieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Žalovaný podľa súdu prvej inštancie nepreukázal, že úver poskytol žalobkyňi na podnikateľské účely, dôvodiac tým, že tvrdené prevody z účtu - napr. certifikát, školenie, zaplatenie zálohy za kurz a pod., ktoré uvedené podľa žalovaného preukazujú, boli datované až od mesiaca 11/2013 a nasl. až v roku 2014, pričom zvyčajne sa jedná o prevody malých súm (napr. 10 eur, 25 eur, ale aj vyšších súm napr. 180,00 eur, 150,00 eur, 212,00 eur, avšak tieto transakcie sú časovo vzdialenejšie min. 5 mesiacov od poskytnutia úveru 2.7.2013). O uvedenom svedčia podľa súdu hlavne prevody z osobného účtu žalobkyne po načerpaní úveru dňa 2.7.2013. Žalobkyňa si vzala úver, pričom peniaze použila na zaplatenie dovolenky. Nakoľko žalovaný sa pojednávanie, na ktorom žalobkyňa vypovedala, dobrovoľne nezúčastnil, považoval súd skutkové tvrdenia žalobkyne za nesporné. Dôvodil, že časový sled udalostí bol logický (poskytnutý úver, zaslaných 500,00 eur ako záloha na účet manželovi na dovolenku, výber hotovosti z Bulharska, viacnásobný výber hotovosti z osobného účtu žalobkyne po poskytnutí úveru), preto nemal dôvod neuveriť žalobkyňi, že účel úveru a použitie finančných prostriedkov z úveru neboli na podnikateľské účely - nákup materiálu, čo inak z výpisu z účtu ani nevyplýva (tesne po poskytnutí úveru), ale na súkromné účely. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že zmluva o revolvingovom úvere je spotrebiteľskou zmluvou a žalobkyňa považoval za potrebné priznať postavenie spotrebiteľa, nakoľko sa jednalo o poskytnutie úveru v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ a súčasne o spotrebiteľský úver v zmysle ZoSÚ. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie nepovažoval za hospodárne ani ďalšie dokazovanie predložením účtovných závierok žalobkyne za roky 2013 a 2014 a zároveň námietku miestnej nepríslušnosti súdu považoval za nedôvodnú. Súd prvej inštancie následne dospel k záveru, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ z dôvodu absencie údajov o RPMN a údajov o úrokovej sadzbe.

6. Vysporiadal sa s námietkou premlčania vznesenou žalovaným a dôvodil, že subjektívnu premlčaciu dobu je potrebné počítať od momentu, kedy žalobkyňa udelila plnú moc jej zástupcovi, teda dňa 2.12.2020 (č. l. 21). Vo vzťahu k uvedenému bol súd toho názoru, že žalobkyňa informácie o možnej pochybnosti o zákonnosti zmluvy o úvere, resp. o jej vadnosti a z toho vyplývajúcom potenciálnom následku, ktorým je zo zákona bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a vydanie bezdôvodného obohatenia nadobudla týmto momentom a následne dňa 6.7.2021 podala predmetnú žalobu. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe poukázal na závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 z 22.4.2021 prijaté vo veci LH v. PROFİ CREDIT Slovakia a mal za to, že aplikovanie objektívnej trojročnej premlčacej doby v danom prípade neprichádza do úvahy, preto využívajúc uvedený eurokonformný výklad v zmysle citovaného rozsudku Súdneho dvora EÚ, súd prvej inštancie aplikoval desaťročnú premlčaciu dobu plynúcu od kedy vzniklo bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne poukazujúc tiež na rozhodnutie NS SR zo 28. februára 2022 č.k. 7Cdo/268/2021 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.6.2021 č.k. 9Co/132/2020. Uzavrel tak, že zmluva bola medzi stranami uzavretá dňa 28.6.2013, posledná úhrada zo strany žalobkyne bola vykonaná dňa 23.5.2017, žaloba bola podaná 6.7.2021, bola teda podaná včas a pohľadávka premlčaná v čase podania žaloby nebola. S poukazaním na skutočnosť, že úver bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, žalobkyňi priznal žalobou uplatnený nárok z bezdôvodného obohatenia v rozsahu rozdielu medzi žalobkyňou zaplatenej sumy 3.168,00 eur a sumy poskytnutého úver vo výške 1.400,00 eur, t.j. 1.768,00 eur.

7. V rozsahu uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.584,00 eur, ktorého výšku žalobkyňa odvodila od výšky zmluvnej pokuty na základe predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, s poukazaním na ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa dôvodil, že

žalobkyňa sa v predmetnom konaní úspešne domohla práva na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Z hľadiska posúdenia primeranosti uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie súd prvej inštancie nepovažoval nárok za primeraný, keďže sa jedná o sumu totožnú so sumou, ktorú od žalobkyne požadoval žalovaný na základe faktúry titulom zmluvnej pokuty. Neprimeranosť výšky uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia vzhľadom aj v tom, že žalobkyňa sa úspešne domohla aj vydania bezdôvodného obohatenia o sumu, ktorú predmetný úver preplatila. Požadovať titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu vyššiu ako bol poskytnutý úver prihladajúc na to, že celá suma, o ktorú žalobkyňa úver preplatila sa jej vrátila považoval za neprimerané a uplatnením moderácie dospel k primeranosti sumy vo výške 500,00 eur (36% z výšky poskytnutého úveru). Mal za to, že uvedená suma s ohľadom na okolnosti predmetnej veci, spĺňa všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a má dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňa a dostatočný sankčný charakter vo vzťahu k žalovanému v zmysle tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1, § 263 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi priznal voči žalovanému ich náhradu v plnom rozsahu a to aj s ohľadom na čiastočný neúspech žalobkyne v časti primeraného zadosťučinenia, ktorého otázka výšky priznania závisela od úvahy súdu, a teda hľadel na žalobkyňu ako úspešnú v konaní. Zároveň dôvodil že nevzhliadol priestor na aplikáciu § 257 CSP.

9. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný a to v celom rozsahu a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, eventuálne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania plnom rozsahu.

10. Odvolaním žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP. V odvolaní namietal, že závery súdu prvej inštancie sú založené na nesprávnom a neúplnom vyhodnotení skutočností vyplývajúcich zo žiadosti o úver a zo zmluvy o úvere a nesprávnom právnom posúdení. Mal za to, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva úvaha súdu o to, v čom má byť označenie žalobkyne v žiadosti o úver rozporné a považuje za logické a vecne odôvodnený postup, kedy žalovaný zisťoval o podnikajúcej fyzickej osobe aj údaje ako rodné číslo, meno a priezvisko a nie len údaje ako obchodné meno a IČO. Zdôraznil, že osobné údaje sú v platnosti aj po skončení podnikania, kedy by mohol nastať problém napríklad pri vymáhaní pohľadávky. Má za to, že súd prvej inštancie neposúdil žiadosť o úver komplexne, napriek tomu, že z tejto vyplývajú aj údaje o žiadateľovi – žalovanej v súvislosti s jej podnikaním a o tom, aký úver žiada a na aký účel. Závery súdu o žiadosti o úver, na základe ktorých došlo k jej posúdeniu preto považuje za predčasné a založené na neúplných skutkových zisteniach. Namietal, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťami vyplývajúcimi aj zo samotnej zmluvy o úvere, v ktorých sa žalobkyňa identifikovala ako fyzická osoba podnikateľ pod obchodným menom a že z čl. 1 bod 1.1. predmetnej zmluvy vyplýva, že veriteľ poskytuje v prospech dlžníka peňažné prostriedky na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Spochybnil vierohodnosť tvrdení žalobkyne, ktorá v konaní nepravdivo tvrdila, že osobný účet nevyužíva na podnikanie, a pritom v konaní bol preukázaný opak, keď z výpisov z osobného účtu žalobkyne vyplynulo, že daný účet opakovane a dlhodobo a cielene využíva na podnikanie. Namietal preto nesprávne a predčasné vyhodnotenie obsahu vykonaných dôkazov, z ktorých súd vyvodil nesprávne a neúplné skutkové zistenia, ktoré po právnej stránke nesprávne posúdil. Mal za to, že je v rozpore s obsahom žiadosti o úver a zmluvy o úvere konštatovanie súdu, že žalovaný nepreukázal poskytnutie úveru na podnikateľské účely len z toho dôvodu, že žalobkyňa peňažné prostriedky použila na iný účel. Žalovaný zároveň napádal postup súdu prvej inštancie pokiaľ ide o výklad ust. § 54 ods. 2 OZ majú za to, že uvedené ustanovenie je možné aplikovať až vtedy, ak je už preukázané, že konkrétna zmluva je spotrebiteľskou a nie za situácie ako to je v danom prípade, keď dôkazné bremeno o tom, že zmluva je spotrebiteľská v konaní nebolo unesené žiadnym spôsobom preukázané zo strany žalobkyne. Súd prvej inštancie preto podľa žalovaného dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a právnym záverom ohľadne povahy zmluvného vzťahu a nesprávne konštatoval, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou a v dôsledku uvedeného nesprávne rozhodol aj o nároku žalobkyne o náhrade trov konania ako aj o nároku na finančné zadosťučinenie.

11. Žalobkyňa v reakcii na odvolanie žalovaného uviedla, že sa plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a má za to, že v konaní dostatočným spôsobom preukázala, že žalovaný poskytoval

spotrebné úvery aj fyzickým osobám podnikateľom na vopred predformulovanej úverovej zmluve. Navrhla preto rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

12. Žalovaný na vyjadrenie žalobkyne žiadnym spôsobom nereagoval.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné (§ 34 a § 355 a nasl. CSP).

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 14.3.2024 o 10:25 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 207, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného dopĺňa nasledovné.

17. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa v § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP.

18. Nevykonanie relevantných dôkazov (dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP) je pochybením súdu vtedy, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu a prípustnosti jeho vykonania je doménou súdu.

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

20. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

21. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a v súvislosti s predmetnou odvolacou námietkou odvolateľ upresnil, že súd nevykonával ním navrhované dôkazy v súvislosti s preukázaním použitia finančných prostriedkov. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že nevzhladol dôvodnosť uplatnenej námietky poukazujúc na bod 38 a 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých súd na základe dôkazov v konaní predložených mal za preukázané, na aký účel boli finančné prostriedky použité a odôvodnil

tiež, že nepovažoval za hospodárne doplnenie dokazovania predložením účtovných závierok žalobkyne za roky 2013 a 2014. Žalobkyňa v konaní preukázala výpismi z účtu, na aký účel peňažne prostriedky bezprostredne po poskytnutí úveru použila.

22. Odvolateľ založil svoje odvolacie námietky na prezentovanom názore o to, že uvedený spor nie založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že definícia spotrebiteľa sa v Občianskom zákonníku vyvíjala pod vplyvom jednotlivých novelizácií § 52 OZ, pričom jeho prvotná definícia bola zavedená zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý spotrebiteľa zadefinoval ako osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Poznatky z aplikačnej praxe vyžadujú v súvislosti s fyzickou osobou ako spotrebiteľom venovať osobitnú pozornosť aj fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá je rovnako subsumovaná v pojme spotrebiteľ, a teda nepochybne jej prislúcha štatút spotrebiteľa, ak v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou zakladajúcou spotrebiteľský záväzok súčasne nekoná v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z tohto pohľadu je potrebné prijať zásadný právny záver, že samotný štatút podnikateľa, ktorý je veľmi často formalizovaný v ustanoveniach zmluvy za použitia identifikačných znakov podnikateľa, nemá pre vylúčenie tejto osoby zo spotrebiteľského štatútu žiaden význam. Popri osobnom rozsahu definície spotrebiteľa v poradí druhým prístupujúcim kumulatívnym znakom definovania spotrebiteľa je konanie spotrebiteľa pri uzatváraní a aj následnom plnení spotrebiteľskej zmluvy. V poradí tretím prístupujúcim znakom definície spotrebiteľa a v praxi pomerne kľúčovým je charakter a vecné zameranie konania, ktoré sa spája s osobným štatútom osoby ako spotrebiteľa. Zákonodarca vecné zameranie konateľa spotrebiteľa vyjadril negatívne slovami „nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti“. Výkladom uvedeného slovného spojenia možno teda dospieť oprávnene k záveru, že spotrebiteľom nebude len taká osoba, ktorá bude v súvislosti so zmluvou uzatváranou s dodávateľom vystupovať, túto uzavierať a plniť striktné v rámci predmetu výkonu svojej obchodnej činnosti. Na tento účel je potrebné vychádzať z tzv. skutočného účelu zmluvy, ktorý nie je, respektíve nemusí byť formálne v zmluve deklarovaný. V tomto prípade preukázanie skutočného účelu zmluvy je spojené s dôkazným bremenom dodávateľa (Občiansky zákonník I, druhé vydanie, 2019, str. 489 - 542, autor M. Budjač, zdroj BECK- online).

23. Postavenie konkrétnej osoby ako spotrebiteľa sa v súdnej praxi vykladá v rámci konkrétnej zmluvy vychádzajúc z povahy a účelu zmluvy, ako aj z okolností jej uzavretia, a nie s ohľadom na subjektívnu situáciu tejto osoby. Osobitná úprava stanovená na ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany sa uplatní len na zmluvy uzavreté jednotlivcom mimo a nezávisle od obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo účelu, s jediným cieľom uspokojiť vlastnú súkromnú spotrebu, pričom takáto ochrana nie je odôvodnená v prípade zmluvy uzavretej na účel obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Je vecou príslušného súdu v konkrétnom prípade na základe zistených skutkových okolností rozhodnúť, aký charakter má tá ktorá konkrétna zmluva, pričom musí posúdiť nielen obsah, povahu a účel zmluvy, ale aj objektívne okolnosti, ktoré sprevádzali jej uzatvorenie.

24. V zmysle existujúcej judikatúry k posúdeniu charakteru zmlúv, či ich je možné považovať za spotrebiteľské, nie je rozhodujúcim iba formálne postavenie zmluvných strán, ale aj skutočný účel jednania. Spotrebiteľom je v prvom rade osoba, ktorá koná mimo profesijných či obchodných aktivít, a preto spotrebiteľom bude ten, kto koná za účelom osobnej potreby v zmysle potreby svojej a iných osôb, napr. detí, manžela, rodiny (ESD, C 269/95 vo veci Benincasa c/a Dentalkit SRL). V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ, pričom tento nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade je potrebné uplatniť výklad v súlade s § 54 ods. 2 OZ, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie nepochybil, keď na daný vzťah – založený predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere aplikoval normy spotrebiteľského práva, poukazujúc na skutočnosť, že v samotnej žiadosti o úver, bola žalobkyňa označená tak obchodným menom, ako aj rodným číslom ako žiadateľka o úver, a teda správne a dôvodne aplikujúc interpretačne pravidlo podľa § 54 OZ na daný právny vzťah aplikoval normy spotrebiteľského práva. Dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že úver bol poskytnutý na podnikateľskú činnosť bolo na žalovanom, ktorý však nepreukázal, že úver poskytol žalobkyni na podnikateľské účely, keďže ako to správne uviedol súd prvej inštancie, žalovaným tvrdené prevody z účtu - certifikát, školenie, zaplatenie zálohy za kurz a

pod., ktoré to podľa žalovaného preukazujú sú datované až od mesiaca 11/2013 a nasl. až v roku 2014, pričom zvyčajne sa jedná o prevody malých súm (napr. 10,00 eur, 25,00 eur, ale aj vyšších súm napr. 180,00 eur, 150,00 eur, 212,00 eur), avšak tieto transakcie boli časovo vzdialenejšie min. 5 mesiacov od poskytnutia úveru 2.7.2013, o čom svedčia hlavne prevody z osobného účtu žalobkyne po načerpaní úveru dňa 2.7.2013.

26. V nadväznosti na uvedené odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie o bezúročný a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ vzhľadom na absenciu údajov o RPMN ako aj úrokovej sadzby úveru podľa § 9 ods. 2 písm. i/ a j/ ZoSÚ za vecne a právne správny a správne tak žalovaného zaviazal vrátiť žalobkyňi bezdôvodné obohatenie v rozsahu sumy vo výške úhrad nad rámec poskytnutého úveru, t.j. vo výške 1.768,00 eur.

27. Nárok na priznané primerané finančné zadost'učinenie nebol žiadnymi inými (okrem vyššie uvedených námietok ohľadne spotrebiteľského charakteru zmluvy o úvere) odvolacími námietkami spochybnený, preto odvolací súd rozhodnutie v uvedenom rozsahu nepreskúmaval s tým, že dodáva, že priznaná nárok bol dôvodne priznaný v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a priznaná výška 500,00 eur je primeraná a vychádza aj z ustálenej rozhodovacej praxe súdov.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP s odkazom na § 387 ods. 2 CSP vo výrokoch pod č. I. až III. rozsudku s tým, že výrok č. IV. doplnacieho rozsudku odmietol podľa § 386 písm. b/ CSP, ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže výrokom č. IV. žalovaný z dôvodu zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti nebol dotknutý na svojich právach.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi priznal plné právo na ich náhradu voči neúspešnému žalovanému, keďže v spore nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).